

rette Opfattelse, vil det indses, at der ingen Anledning var for mig til at paatale denne Udtalelse.

Solstein-Ledborg: Jeg har kun bedt om Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad der er fremkommet fra de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kjæmpestad) og Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg). Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds vedkjendte sig udtrykkelig den Opfattelse, at præventive Foranstaltninger i alle disse Tilfælde være rigtige, og han argumenterede for det paa en Maade, som vi nu ikke mere kunne forundre os over at høre fra Juristernes Side, idet de, naar de ikke kunne finde Argumenter i Ordene, underforstaa Et eller Andet, hvorved Argumentet bringes til Veie. Det ærede Medlem sagde nemlig, at Betingelsen for, at Grundlovens § 88 skulde forstaaes rigtig, var den, at man maatte underforstaa „i lovligt Diemed“. Naar man overhovedet vilde underforstaa adskillige Sætninger og Paragrafer i Grundloven, som ikke findes deri, skal jeg ganske vist indrømme, at vi kunne komme til mærkelige Resultater. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har tillagt mig en Dom i en Sag, som jeg skulde have udtalt for et Aar siden. Jeg skal i den Henseende berolige det ærede Medlem. Jeg har ikke udtalt nogen Dom i Spørgsmaalet om Landsstingets kongevalgte Medlemmer; jeg har udtalt den Mening, at den Argumentation, der kom fra det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) ikke forekom mig at være fyldestgjørende; jeg syntes ikke om den Maade, hvorpaa han forsvarede sit Standpunkt, og jeg mente, at hvis Forsvaret blev antaget fyldestgjørende, vilde det i theoretisk Henseende have farlige Konsekvenser. Jeg har aldrig nogenstunde udtalt nogen bestemt Mening i denne Sag; jeg har ikke sagt, at jeg ikke kunde være enig med det ærede Medlem fra Ringsted om Resultatet. Naar det en Gang kommer praktisk til at ligge for, haaber jeg, at jeg skal udtale mig saaledes, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds ikke skal have nogen Tvivl tilbage. Hvis det ærede Medlem vil høre efter, skal jeg læse det op for ham. Jeg har i Anledning af, at det ærede Medlem fra Ringsted den Gang sagde, at en af Tillægsbestemmelserne til Grundloven af 1866 i og for sig indeholdt en aldeles utvetydig Argumentation for, at de Kongevalgte til Landsstinget maatte falde bort i Tilfælde af en Opløsning, sagt, at en saadan Argumentation ikke var fyldestgjørende, men dermed er det ikke sagt, at ikke andre Argumentationer kunne være fyldestgjørende. Det kan godt være, at der kan findes saadanne, jeg siger kun, at det forekommer mig, at denne Argumentation ikke var tilstrækkelig fyldestgjørende. Det har jeg tilladt mig at ytre under Finantslovens 1ste Behandling i Østeraaret 1872.

Formanden: Dette Incidentspunkt ligger en Smule fjernt fra Sagen. Det ærede Medlem maatte maasse hellere optage Traaden i Forhandlingene.

Solstein-Ledborg: Jeg skal da ikke komme nærmere ind paa denne Sag. Med Hensyn til Argumentationen fra det ærede Medlem fra Kjøbenhavn skal jeg gjøre opmærksom paa, at, dersom det i det Hele skal betyde Noget at henvise til de farlige Følger, som et ubetinget Forbud mod præventive Foranstaltninger vilde have, vilde Følgen deraf blive, at hele vor Pressefrihed maatte falde bort; thi der er efter hele den nugældende Lovgivning ingen Ting i Veien for, at den samme Normonprædikant, som blev hindret ved et Forbud fra at udtale sine usædelige Anskuelse i et halvt Hundrede Menneskers Paahør, kunde have tyet til Kviserne og derved faaet Lov til at udtale sine Anskuelse for hele Landet. Det forekommer mig derfor, at den Bægt, der lægges paa Faren, er en Misforstaaelse. Det er Noget, vi maa fastholde ved hele denne Sags Behandling, at Hovedsagen er, at vi ikke skæffe Grundlovens Betydning, og jeg skal da med Hensyn til, hvad der kom frem fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, ikke undlade at gjentage, at det forekommer mig, at saaledes som han opfatter § 76, betyder den slet ingen Ting. Det ærede Medlem sagde, hvad der er ganske rigtigt, at Slutningsbestemmelsen i § 76 indeholder en Begrænsning af den i Paragrafen givne Ret — det giver jeg det ærede Medlem Ret i — men den indeholder ingen Forudsætning. Men den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fortolkede Paragrafen, var virkelig saaledes, at man ikke kunde forstaa den andelede, end som om disse Slutningsbestemmelser skulde indeholde Forudsætningen for, at Retten over hovedet kunde eksistere, og det er en meget stor Forskjel. Er det en Forudsætning, bortfalder Retten vist nok, saa snart en Politimester et eller andet Sted kommer til det Resultat, at der kunde være noget Farligt forbundet med en Forsamling; men er det en Begrænsning, er det kun en Bestemmelse, der medfører, at den, der benytter denne Ret paa en mod Lovens stridende Maade, maa finde sig i at blive underkastet Straf, lige som han ogsaa kommer til at lide Straf, naar han i øvrigt benytter en ham tilkommende Ret paa ulovlig Maade. Med Hensyn til de to andre Dagsordener, her ere fremkomne, er den ene, som blev drøbt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, væsentlig et Forsvar for Standpunktet fra 1741. Det er ikke udtrykkelig blevet udtalt, men efter den hele Argumentation, hvor med den blev bragt frem, maa den betragtes som en Udtalelse for, at man mere og mere stræber at komme tilbage til Standpunktet fra 1741, og i